

Bez obalu SPECIÁL – UTAJOVANÁ FAKTA UKRAJINY

O megakorupci a pošlapaných lidských právech se Zelenským nikdo nemluvil

Původně jsem pro Vás připravovala klasické Bez obalu, ale ve chvíli, kdy byla potvrzena návštěva prezidenta Ukrajiny Zelenského, jako by v redakcích našich médií vybuchla bomba a vše ostatní přestalo existovat. S ještě větší servilitou než obvykle přistupovala soukromá i ta veřejnoprávní média jak ke kontroverzní osobě samotného Zelenského, tak i k Ukrajině a tamnímu konfliktu, který má mnoho vrstev. Mnohokrát zazněly prohlášení o tom, jak se na Ukrajině bojuje za naše hodnoty. Pokud tedy mají být takové, že na Ukrajině bují korupce nevídaných rozměrů, jsou zakázány nepohodlné politické strany, pronásledování kritici režimu, povoleny jen vybrané mediální domy a nad tím vším ční prezident namočený do skandálů se skrýváním majetku v daňových rájích, tak jsou to možná hodnoty, které stávající pětikoaliční politici uznávají. Nemyslím si ale, že by to měly být hodnoty, k nimž máme s úctou vzhlížet, posílat peníze, zbraně, munici a držet hubu a krok.

Kritiku záměrně ignorují

Pojďme se podívat na financování Ukrajiny. Není překvapující, že česká mainstreamová média zcela ignorovala vystoupení amerického novináře a zakladatele zpravodajského webu Grayzone pana Maxe Blumenthala v Radě bezpečnosti OSN. Blumenthal je známý a mnohokrát vyznamenaný novinář, autor knih a TV dokumentárních programů o válkách, včetně »Zabíjení v Gaze«. Blumenthal se v OSN podrobně zabýval americkou vojenskou pomocí Ukrajině a argumentoval, že její financování není vůbec transparentní. Hned na začátku nedávné ukrajinské tzv. protiofenzívy oznámila CNN, že Ukrajina přišla o 16 amerických obrněných vozidel. Blumenthal to použil jako ilustrativní příklad. Pentagon jednoduše naučtoval cenu za náhradní vozidla, celkem 325 milionů USD, americkým daňovým poplatníkům. Veřejnost pochopitelně nebyla konzultována. Blumenthalův zpravodajský web Grayzone, který je nezávislý od roku 2018, marně vyzýval vládu, aby provedla oficiální audit financování Ukrajiny. A tak Grayzone najal zkušenou bývalou vojenskou zpravodajku Heather Kaiserovou, veteránku války v Afghánistánu a v Iráku, aby vedla audit finančních roků 2022 a 2023.

Miliardy nejdou na pomoc

Ten mj. zjistil, že téměř 4,5 milionů USD, tedy asi 100 milionů korun, bylo převedeno do Kyjeva z účtu amerického sociálního zabezpečení. Mnohem významnějších 4,5 miliardy dolarů (tedy astronomických 100 miliard korun) americké Agentury pro mezinárodní rozvoj bylo použito na úhradu ukrajinského dluhu americké investiční firmě BlackRock. Podle Blumenthala jen tyto transakce znamenaly, že každý americký poplatník zaplatil 30 USD. Desítky milionů amerických byly dále zaplacené soukromým firmám, včetně jedné v Gruzii a jednomu podnikateli v Kyjevě. 4,5 milionů amerických dolarů poskytli Pentagon Ukrajině na nákup nespécifických výbušnin z prostředků zkorumpované firmy »Atlantic Diving Supply«, kterou předseda senátního výboru pro ozbrojené složky pan Thorn Tillis zkritizoval za dlouhou »historii podvodů«.

Některé peníze pro Ukrajinu tam ani nedorazily a byly použity například na podporu rozpočtu jedné TV stanice v Torontu a jednoho silně ideologicky zabarveného výzkumného institutu v Polsku.

Audit dospěl k závěru, že velká část humanitární i vojenské pomoci Ukrajině jednoduše zmizí. A teď se podržte. Jen asi 30 % těchto prostředků se dostane až na frontu. Tedy méně než třetina veškeré pomoci! I šéf Interpolu varoval, že je nutné očekávat, že »část zasláných zbraní se z Ukrajiny dostane do Evropy a dalších zemí« a to do rukou »kriminálních živlů«. Blumenthal připomněl, že i podle Západem financované Transparency International je Ukrajina jedna z nejzkorumpovanějších zemí na světě. Blumenthal cituje i prezidenta Bidena, který v březnu 2022 prohlásil: »Představa, že tam pošleme letadla a ofenzivní tanky se jmenuje Třetí světová válka«. Ale o rok později Biden rozhodl poskytnout Ukrajině i bojové stíhačky F-16.

Investigativní novinář Blumenthal se rovněž odvolává na senátora Dicka Durbinu, který tvrdil, že Ukrajina »doslova bojuje za svobodu a demokracii« a je nutné ji podporovat »jak dlouho to bude nutné«, jak dodal prezident Biden. A Blumenthal pokládá řečnickou otázku: »Kde je ta demokracie, když Zelenský zakázal opoziční politické strany, kriminalizuje média svých oponentů, vězní politické rivaly, zatýká známé poslance a kněze, posílá zásahovku do Ortodoxních kostelů? A kde je demokracie ve věznění amerického občana Gonzala Liry, který zpochybnil oficiální verzi válečného úsilí?« Ve svém projevu Blumenthal jmenoval i firmy, které nejvíce na válce vydělávají, například Lockheed Martin či Raytheon i známé politiky včetně ministra zahraničí Tony Blinkena a ministra obrany Lloyd Austina. A zmínil i velvyslankyni při OSN Lindu Thomas Greenfieldovou, která pracuje pro společnost Albright Stonebridge Group, jež vydělává na armádě a zpravodajských službách. Pro tyto lidi, zdůraznil Blumenthal, by diplomatické vyjednání míru znamenalo »konec dojných krávy ve výši 150 miliard USD americké pomoci Ukrajině«.

Blumenthalův zpravodajský web Grayzone vyvolal rovněž velkou pozornost zveřejněním nálezu švédského inženýra Erika Andersona, jehož loď Baltic Explorer objevila jen 5 metrů od trosky plynového potrubí Nord Stream potápěčskou botu, kterou používají potápěči amerického námořnictva. 26. září 2022 4 výbuchy rozervalo potrubí Nord Stream 1 a 2 v hodnotě 23 miliard USD a zničily tak dodávku plynu z Ruska do Německa. Pachatelé nebyli dosud identifikováni. Grayzone získala video záznamy, na nichž je jasně vidět černá a oranžová potápěčská bota. Grayzone uznává, že je zapotřebí dalšího šetření, aby se prověděl původ boty, ale zdůrazňuje, že lokalita, kde byla bota nalezena a její typ, jsou významnou stopou. Grayzone se rovněž pozastavuje nad zjištěním, že švédští vyšetřovatelé byli o nález boty informováni už v únoru, ale botu ani nevyzvedli a ani ji ve svých zprávách nikdy nezmiňovali.

»Hodnoty«, které nechceme

Během návštěvy Zelenského také nezaznělo ani slovo o lidských právech. Svět sleduje případ bratrů Kononovičových, kteří se stali spolu s mnoha dalšími vězni Zelenského režimu. Mají za sebou mučení, tvrdé výslechy tajnou policií a čelí všudypřítomné a řízené šikaně. Ukrajinský policejní důstojník dokonce na sociálních sítích vyzývá k jejich vraždě.

Opravdu jsou tyto hodnoty, které máme podporovat? Opravdu je v tomto stavu moudré prohlašovat, že Ukrajina je prioritou české vlády a dodávat další a další zbraně? Válekchytiví novináři a politici, nebylo by na čase začít s námi občany hrát fair play a nezveřejňovat jen to, co se hodí do Vašeho vidění světa? Nemyslíte, že by to v boji proti dezinformacím pomohlo nejvíce? Ty dezinformace totiž nejvíce živíte Vy. Svou nekompetentností a selektivním přístupem k realitě!

Krásné léto přeje Kateřina Konečná

Kapitalismus je nechutný. Přináší pouze válku, pokrytectví a soupeření. (Fidel Castro)

Před 70 lety, v červenci 1953, započala kubánská revoluce.

Předpoklady revoluce souvisely se sociálně-ekonomickou a politickou situací na Kubě. Ostrovní stát byl ve skutečnosti americkou kolonií. Dostupné zdroje byly využívány v zájmu místní kriminální oligarchie a amerického kapitálu. Většina lidí neměla přístup k normálnímu vzdělávání ani zdravotní péči, žila v chudobě. Lidé získali minimální vzdělání pouze prostřednictvím církve. Pouze děti finančně zabezpečených osob mohly získat úplné středoškolské vzdělání a vyšší vzdělání.

Obyvatelstvo ostrova bylo rozděleno na malou kastu pánů – »vybraných« a obyčejných lidí, kteří byli považováni za dobytek a také se k nim tak chovali. Vesničané žili v ubohých chatrčích, masové epidemie doslova kosily lidi, zejména děti. Současně existovala malá skupina lidí – vlastníci podniků (cukrovary, železnice atd.) Plantážníci, vysoce postavení úředníci a vojáci, se doslovně koupali v luxusu. Američané dokonce žili v oddělených čtvrtích, kam už přišla budoucnost: krásné domy s elektřinou, různé domácí spotřebiče, drahý nábytek, dobré potraviny a vlastní bezpečnost.

Charakteristickým znakem Kuby byla masová prostituce, včetně dětí. Kuba byla »americkým bordelem« – místem pro bohaté Američany a armádu. Státům se tato pozice Kuby hodila, takže Washington nad zločiny zavíral oči.

Do čela odporu se postavil představitel místní elity, syn úspěšného podnikatele s cukrovou třtinou:– Fidel Alejandro Castro Ruz. Získal vynikající vzdělání, disponoval vysokou inteligencí, mohl pracovat jako právník a měl všechny příležitosti žít »krásný život« představitel nejvyšší třídy. Fidel se však stal ochráncem znevýhodněných, prosazoval sociální spravedlivost. V důsledku toho se Comandante stal skutečným národním vůdcem, legendou, personifikací boje proti nespravedlnosti a dravému kapitalismu... pro celý svět!

Revoluce začala 26. července 1953 – útokem povstalecké skupiny pod vedením F. Castra na kasárna vládních jednotek Moncada v Santiagu de Kuba (druhé největší město Kuby). Revolucionáři byli poraženi, Fidel byl zatčen a odsouzen k 15 letům vězení. Byl propuštěn na základě amnestie již v roce 1955. Odjel do Mexika, kde na něj čekali další revolucionáři. Zde Fidel se svým bratrem Raulem a Che Guevarou založil hnutí »26. července« a začal připravovat nové povstání.

Povstalci přistáli na Kubě v prosinci 1956. Přistání kvůli bouři se uskutečnilo po plánovaném termínu, takže povstání, které začalo v Santiagu de Cuba, bylo potlačeno. Povstalci se ukryli v horách Sierry Maestro a zahájili partyzánskou válku. Zpočátku malé povstalecké skupiny nepředstavovaly hrozbu pro Batistův diktátorský režim. Celkový rozklad diktátorského režimu a prohlášení o pozemkové reformě ve prospěch rolníků (zabavení pozemků od velkých vlastníků půdy a jejich předání rolníkům) vedlo k masové, obrovské popularitě povstaleckého hnutí. Kubánští studenti se aktivně zapojili do boje proti diktátorskému režimu. Malé revoluční jádro spojilo kolem sebe obrovskou část obyvatelstva. Výsledkem bylo, že jednotky poslané k potlačení povstalců začaly přecházet na jejich stranu. V letech 1957 – 1958 povstalci provedli řadu úspěšných operací. Ve druhé polovině roku 1958 byla armáda zcela demoralizována. **1. ledna 1959 revolucionáři obsadili Havanu.** Obyvatelé hlavního města je radostně vítali. Batista ukradl zlaté rezervy státu a utekl z ostrova. 8. ledna vůdce revolucionářů Fidel Castro dorazil do Havany. Prvními, hlavními kroky nové vlády byla agrární reforma v zájmu rolnictva, vytvoření národních milic a zatčení kontra-revolucionářů, znárodnění velkých podniků a bank vlastněných zahraničním kapitálem (především americkým). Po neúspěšném pokusu USA o svržení revoluční vlády v roce 1961 s pomocí kubánských kontrarevolučních emigračních sil, Fidel Castro oznámil, že se země vydala na socialistickou cestu rozvoje. V roce 1965 byla vytvořena Komunistická strana Kuby a Fidel byl zvolen prvním tajemníkem Ústředního výboru strany. Socialistická Kuba se stala nejdůležitějším spojencem SSSR v regionu. Tak Fidel a jeho společníci začali a završili revoluci, na začátku které měli jen několik desítek spolupracovníků. A za těch 60 let nepodlehli ani se neprodali Spojeným státům, světu kapitálu – »zlatého telete«.

Ostrov svobody přežil i po smrti sovětské civilizace. Kubánský socialismus se ukázal životaschopnější než sovětský.

Vedení země a Komunistická strana zůstávaly v kontaktu s lidmi, vyhýbaly se nadměrné byrokratizaci. V zemědělství byla zvolena kooperativní varianta, drobné podnikání bylo zachováno (jak tomu bylo v SSSR za Stalina). Zároveň byl kubánský socialismus poháněn vlasteneckou náladou lidí, kteří se postavili proti dravému americkému imperialismu.

Nepřítel byl poblíž Kuby a lidé si stále pamatovali katastrofy země spojené s nadvládou amerického kapitálu. Lidé si uvědomili, že je možné přežít pouze v rámci rigidního systému jedné strany (lidé mohou žít pouze jednu stranu, která chrání národní zájmy) a že nedostatek něčeho je nevyhnutelný k přežití.

Současně socialistická Kuba v podmínkách slabé zdrojové základny a amerických sankcí dosáhla vysokých sociálních úspěchů. Kubánské zdravotnictví (zcela zdarma) se stalo jedním z nejlepších a to nejen v regionu, ale i ve světě! Podle Světové zdravotnické organizace (WHO) v r. 2012 bylo zdravotnictví na Kubě nejlepší na světě.

V důsledku toho kubánský socialismus přežil smrt SSSR a socialistického tábora. Malá ostrovní země a Fidel Castro se nevzdali ani v podmínkách globální likvidace sovětského projektu Gorbačovem a Jelcinem. Kuba se stala symbolem úspěšného národního osvobozenického boje, boje Latinské Ameriky proti americkému neokolonialismu.

Jak řekl Charles de Gaulle o Stalinovi, o Castrovi je možné říci to samé:

..... **On nezástal v minulosti, on zmizel v budoucnosti.**

Guantanamo: Smysl 120 let nezákonné okupace

Gustavo A. Maranges

Pro mnoho lidí na světě se slovo Guantanamo stalo synonymem mučení od roku 2002, kdy tam USA otevřely své vojenské vězeňské středisko. Přes 780 lidí zajatých americkými silami trpělo od té doby masivním porušováním lidských práv, jehož se tam dopouštěla CIA. Pro Kubu, společnost, která klade lidská práva a blahobyt nade vše, je to kolektivní hrůza, které se na jejich svrchované půdě dopouští cizí armáda.

Tento článek doufá, že půjde dál, protože v únoru jsme si připomněli 120. rok nepřetržité americké námořní okupace Guantama. Náš prezident Miguel Diaz Canal jasně vyjádřil kolektivní smýšlení kubánského lidu: „Naše suverenita byla přerušena, tento den v roce 1903, kdy Tomás Estrada Palma podepsal postoupení území, které zůstává nezákonně okupováno Spojenými státy proti vůli kubánského lidu“. Podpis z roku 1903 byl „Smlouvou o pronájmu námořních a uhelných základen“, která dávala USA právo využívat čtyři nejlepší zálivy ostrova k výstavbě vojenských zařízení. Smlouva byla podepsána podle článku VII Plattova dodatku, dokumentu vypracovaného americkým Kongresem a připojeného k tehdy nedávno schválené kubánské ústavě (1901). Byla to povinná akce k ukončení americké okupace, která již trvala čtyři roky. Dodatek nebyl ničím jiným než víkem hrobu na nedávno zrozenou kubánskou „nezávislost“. Vytáhl jasně, že aby američtí vojáci mohli odejít, Kuba bude muset získat souhlas USA pro všechna významná zemská rozhodnutí.

Rámec mezinárodního práva nálady kubánského lidu dostatečně nereprezentuje; pro ně podpis této smlouvy nebyl ničím jiným než aktem nátlaku moci (zemské) polokoule nad malou zemí, která nesla těžký kříž neustálé hrozby vojenského zásahu, hrozby, která je všudypřítomná i dnes.

Historie námořní základny, její podrobnosti a obvyklé zahraniční excesy amerických vojenských sil byly během těchto 120 let řešeny v řadě článků a knih. Nicméně pocity kubánského lidu, zejména těch, kteří žili v blízkosti vojenské základny, jsou nejlepším právním a morálním argumentem k pochopení, proč jde o území zabrané silou a nezákonně okupované. Těchto téměř 118 čtverečních kilometrů pro ně představuje více než prokázany geografický nebo ekonomický význam. Je to něco, co zasahuje hluboko do duše národa. Mezi místními lidmi stále existují svědci, kteří si pamatují, jak zařízení utvářelo jejich životy po více než pět desetiletí.

Před naší revolucí v roce 1959 bylo Guantanamo místem, kde vzdělání a zdravotní služby téměř neexistovaly, ale byla tam spousta barů a nevěstinců. Dokonce i vzácné vodní zdroje byly určeny výhradně k uspokojování potřeb americké námořní péchoty.

Pro místní lidi to bylo jako být cizinci ve své vlastní zemi. Dnes je tato realita jen hořkou vzpomínkou, ale základna zůstává anachronickým symbolem, který nám brání získat naši úplnou suverenitu. Z více než 750 amerických vojenských základen, které jsou po celém světě, je Guantanamo nejstarší.

Během ozbrojeného boje vedeného Fidelem Castrem v Sierra Maestra vymyslela americká armáda několik plánů, jak vymyslet záminku k invazi na ostrov nebo poskytnout další pomoc Batistově diktatuře, aby porazila rebely. Po triumfu revoluce přešla americká armáda ke skutečným akcím. Ze základny podporovali kontrarevoluční skupiny, plánovali útoky proti vůdcům revoluce a dokonce zahájili minometné útoky proti místnímu obyvatelstvu.

V prvních letech revoluce byla vytvořena Pohraniční brigáda, aby chránila oblast, možná ne před možným útokem, který byl vždy jednou z možností, ale spíše před provokativními činy podél hranice základny, které vedly až k zavraždění dvou kubánských vojáků. Za 60 let prošly touto vojenskou jednotkou tisíce mladých Kubánců, což zajistilo, že tuto přetrvávající pohromu pro naši zemi pochopila každá generace.

Ačkoli napětí podél hranice pokleslo až na hranici opatrného soužití, nezdvořilé chování vůči kubánským vojákům se zdá být dědictvím. Přetrvávajícími praktikami je míření puškami na kubánské posty, zejména na ty, které hlídají ženy, nebo narušování kubánských teritoriálních vod.

Z pohledu mladého kubánského vojáka z Pohraniční brigády má kubánská vojenská uniforma na tomto místě dodatečnou hodnotu. Lidé mnohem lépe chápou, kolik cti a kolik odpovědnosti s sebou nese. Vysvětlil také urážku, která se koná každé ráno v 8 hodin, kdy díky desítkám reproduktorů instalovaných na obvodu základny zazní americká hymna. Zvuk zaplavuje tichou charakteristiku pustých oblastí a zasahuje i do nejbližších měst a okolních kubánských vojenských táborů.

Tento ponižující pocit nemůže u mezinárodního soudu zastávat žádný, ani ten nejlepší mezinárodní právník. Nicméně každý Kubánc, který se do této zóny dostal, by byl schopen přesvědčit i tu nejtvrďší porotu, že Guantánamo je nezákonně okupováno, což je uzurpování půdy, která patří všem Kubáncům, které může pokračovat jen s tím nejodpornějším vydiráním, které přetrvává z doby před 120 lety. Je to jediné možné vysvětlení, protože žádný Kubánc nikdy nepřijal odpornou povahu námořní základny jenkjů (yankee) na našem Guantanamu. Source: Resumen Latinoamericano – U.S.

Strakovka proti všem? Do posledního Fialy?

Dlouho očekávaný summit NATO ve Vilniusu skončil, takže můžeme bilancovat. Lépe řečeno – mohli bychom, kdyby bylo co bilancovat. Něco málo snad, ale mnoho toho není. Ukrajina jako taková kromě několika duševně porouchaných jedinců (Fiala + pár dalších) dnes už nikoho nezajímá. Zajímala potud, dokud jako návnada visela na háčku udice. Jenže ryba nezabrala, naopak návnadu chutě sežrala a teď dokonce požívá i ty, kteří ji zaháčkovali. Mnoho let dopředu připravené sankce totiž uvalilo na Rusko jen 45 zemí z celkově možných sto pětadvadesáti. Většinou se jednalo o země tzv. kolektivního Západu bez vlastních strategických zdrojů, notabene na těch ruských životně závislých (převzato z aeronet.news).

Nenávist vůči Rusku se hlavně ve střední Evropě živila v posledních letech velmi intenzivně – jen v ČR vzpomeňme např. sochu Koněva, kuffík s ricinem a zejména Vrbětice – v širším kontextu např. kauza novičok atd. Kromě faktického odstranění osvoboditele Prahy všechny ostatní tak nějak vyšuměly do ztracena. Nicméně svůj účel splnily, protiruská hysterie nabrala na obrátkách. No a Ukrajina byla pověřena vyprovokováním Ruska k vojenskému zásahu. To se také povedlo, protože ruská

mentalita je alergická na cokoli, co je nějak propojené s uctíváním hákového kříže.

Dvacet šest milionů mrtvých nelze zapomenout ani po bezmála 80 letech... Spojené státy vsadily na jednu kartu – že ruskou zemi sankcemi zničí a tamní oligarchové, veskrze těsně propojení se Západem, zlikvidují Putinův režim, postupně rozparcelují Rusko a Londýnu a Washingtonu ho naservírují k snědku na zlatém podnosu. Přepočítali se všichni – jak ti Napoleonové a Hitlerové v minulosti, tak Bidenové, Johnsonové, Fialové... dnes. Globalisté se střelili do vlastní nohy. Ne jednou, ne dvakrát – oni si ty nohy prostříleli jako řešeto a výsledkem je de facto pád dolaru a posílení hospodářského uskupení BRISC, které rozhodně nemá v úmyslu jakkoli nahlodávat vztahy s Rusou federací. Naopak. V posledních měsících došlo k jejich výraznému upevnění a posílení.

Proto výsledek vilniuského summitu NATO nemohl být jiný. Sankce se minuly účinkem, ovšem další eskalace konfliktu není v zájmu kolektivního Západu, neboť ten nechce válku s Ruskem. Toto zaznělo naprosto zřetelně. Aeronet.news definuje prognózu dalšího vývoje: »Ukrajinu nikdo teď do NATO nechce. Ale mezi řádky lze vyčíst, že nikdo Ukrajinu do NATO nevezme ani po skončení války. ... Proč? Protože na Ukrajině po válce zůstane hořkost a tisíce zahořklých a protiruských politiků, šovinistů, nácků, fašistů a zejména revanšistů, kteří budou usilovat nejprve o vstup do NATO a jakmile tam Ukrajina bude, tak Kyjev zatáhne NATO do konečného zúčtování s Ruskem! Tentokrát už vyhrájeme, protože jsme v NATO... budou křičet politici v Kyjevě! Hurá na Rusa! Na revanš!... v Londýně tohle nepřipustí. Vědí moc dobře, že Ukrajina i v době míru by dříve či později zatáhla NATO do konečného zúčtování s Ruskem, což by vedlo ke zničení Londýnských kancelářů a nejen jich. Právě proto se Ben Wallace jako ministr obrany Velké Británie obul do Zelenského, že vláda v Londýně není Amazon, který plní objednávky Kyjeva, které sepíše na papír. Rozčílilo ho, jak Kyjev klade na Londýn více a více požadavků a sepisuje je na papír a předává je Londýnu jako objednávky v Amazonu. Ukrajina je přesně v roli Iráku ve válce s Íránem. ... Co bude s Ukrajinou? Nikdo neví. Ukrajina se stává přítěží pro západ, prostě zavazadlem, které nikdo nechce táhnout s sebou při stahování západu z války na Ukrajině. Ukrajina na summitu tak dostala přešrše toho, co západ nic nestojí. Přešrše slibů a příslibů. A vznikla i komise NATO – Ukrajina, která bude vydávat svá tisková prohlášení na zacpání hub v Kyjevě.« Změní se také strategie české vlády, nebo potentáti ze Strakovy akademie vystřelí i proti NATO, proti Londýnu a Washingtonu a Pentagonu, a budou podporovat kyjevský režim do posledního Fialy? Původně jsem chtěl napsat, že někteří nacističtí pohlavři se aspoň v posledních minutách svých zločinných životů zachovali jako chlapi a zastřelili se. Ale nenapíši, poněvadž nechci dopadnout jako Jindřich Rajchl, jenž citoval Hemingwaye a teď čelí kárnému postihu .

Já nikoho nevyzývám, aby se zachoval jako ti nacističtí pohlavři, já jen apeluji na chlapské chování. A že jsem to přesto napsal, i když říkám, že to nenapíši? Přece jak jinak jsem vám měl sdělit něco, co psát nechci?

lportal24

IMPRESIONIZMUS (3)

MANET Édouard. K napsání seriálu o impresionistech mě nasměřovala Saskia

Burešová v pořadu ČT „Kalendarium“, když dala 23.4. hádat osobnost. Pro mě snadné, uplynulo 150 let od Manetova úmrtí. (1832 – 1883). Byl synem Augusta Maneta, úředníka ministerstva spravedlnosti a Evženie Desirée, dcery diplomata. Docházel do soukromé školy, do roku 1848 studoval Collège Rolin. Poté se neúspěšně pokoušel dostat do námořní školy. Aspoň ale absolvoval lodní cestu do Ria de Janeiro, kdy na lodi kreslil portréty a karikatury námořníků. Po návratu proto rodiče souhlasili se studiem malířství, kterým od roku 1850 prošel ve studiu Thomase Coutura. Žení se s učitelkou klavíru Suzanne, brzy poté se mu ale narodí nelegitimní syn. Poté cestuje, v obrazech zachycuje své dojmy. Snaží se prosadit svá díla do galerií. A žije ve vlastní ateliér. V době komuny se podílel na manifestu, zřizujícím Federaci umělců, byl členem jejího výboru. Po potlačení komuny následují represe. Přichází ale všeobecná amnestie a uvolnění. Konečně se začíná prosazovat. V roce 1872 Durand Ruel zakoupil 29 jeho obrazů, vystavuje sám i ve spřízněných malířů. V roce 1884 se s velkým úspěchem prezentuje v New Yorku. Konečně roku 1881 dostává řád Čestné legie, má samostnou výstavu v Salonu. Brzy nato vážná nemoc a úmrtí. Prodej pozůstalosti ještě nepřinesl velký finanční zisk, doba velké slávy přišla postupně, později.

On Manet nebyl vlastně čistým impresionistou, on jenom dokázal ukázat nový směr v malířství, nové náměty i pojetí obrazů. A dokázal také provokovat. Obrazy jako Olympia či *Snídaně v trávě* zvedly bouři nevole. Proboha, proč snídat na louce, proč je vedle pánů v gala jedna nahá a druhá polonahá žena! Dnešní klenot Louvru Olympia byl posmíván jako „sprostá modelka se žlutým břichem“.

Paříž v rámci ekonomického rozvoje prodělávala velké urbanistické změny, vznikaly známé bulváry, horečným tempem rostl počet obyvatel. Význam města podtrhly dvě světové výstavy z let 1855 a 1867. S touto tendencí také probíhaly změny v myšlení i prožívání lidí. Pařížská komuna, agrese Pruska, nakonec vznik republiky. To byla kulisa jeho doby. Manet jí prošel vždy elegantní, duchaplný, patřil k lidem, kteří milovali svobodu bez omezení a současně pohrdali buržoazní morálkou a honbou za zisky. To vše díky tomu, že rodinné poměry mu umožnily kvalitní vzdělání a že nebyl po většinu života odkázán na finanční úspěch svých obrazů. Na rozdíl od mnoha svých malířských souputníků. Manet dokázal komunikovat a prožívat na plátnech velké události své doby. Mnoho rozruhy způsobil obraz „Poprava císaře Maxmiliána“ z roku 1868, nebo obraz popravu komundardů. Přinášel nová témata - koňské dostihy, pohled na světovou výstavu, odjezd parníků a s příslušným hemžením doprovázejících.

Stojí zato si vyhledat jeho obrazovou publikaci, opravdu se na obrazy v klidu zadívat a užít si jejich ducha a krásy.

Pavel Hruban

Mialdy Horákové 497 Kladlo 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077 [E-mail:ov.kladno@kscm.cz](mailto:ov.kladno@kscm.cz), [WEB://http://kladno.kscm.cz](http://http://kladno.kscm.cz) **MIČ 47 437**

Nevyžádané příspěvky se nevracíme